

Неговият дълъг житейски опит на края си прави равно-
смѣтка:

„Ти нѣмашъ право,
Ти имашъ само самоизмами.
• • • • •
Тукъ нѣма римовани циклами?

• • • • •
Видѣлъ, че за една пуста форма, за една рима се само пише и
тъкмо се спира, ужъ като тежъкъ край и прозвучава това за „самоиз-
мамитъ“, и изведнѣжъ острата му, постоянна болка го жегва и го кара
демонски да се прекатурне:

„Тукъ нѣма римовани циклами?“

И следъ нѣжната и пламена и тѣжна игра съ гиргината и ружата
и трѣнитѣ отъ градината въ задния дворъ, неспокойната душа се
унесе въ съзерцание на земята. Тукъ е и силния образъ на Смъртъта:

Весдень
Всенощъ
Съсѣ остъръ ножъ
Пронизватъ менъ
Сърдце незнайни звукове.
Така на сънь
Камбаненъ звѣнъ
Ечи,
Коса звечи
И трѣскатъ зрѣли класове...

И тукъ, непосредствено следъ тая потърсващо силна картина на
Смъртъта Ал. Балабановъ пламва внезапно пакъ отъ мисли за огор-
чената, за обидената, за неразбраната поезия и ни дава примѣръ за
голѣмитѣ думи въ поезията. Но понеже той не е сигуренъ, че ако
напише само голѣмитѣ думи

„Махнете се отъ мене страхове!
Живота е по-силенъ и отъ васъ!“

тѣ ще бждатъ разбрани само като грѣмки фрази, за това се изсмива
на себе си:

„Каква голѣма дума бѣше тази!“

За голѣмитѣ думи има и по-нататъкъ, следъ репликитѣ на криво,
устния актьоръ, следъ бомбастичнитѣ стихове:

„Стига, стига! Разбрахме всички:
Съ голѣми думи се ловятъ малки птички...“